

Arrest

nr. 314 474 van 9 oktober 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. STOROJENKO
Franklin Rooseveltlaan 348/3
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 29 maart 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 juli 2024.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. STOROJENKO, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de wnd. voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 28 februari 2023 waarbij het verzoek om internationale bescherming wordt onderzocht en behandeld met toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van voormelde wet.

2. Bij het ten tijde van de bestreden beslissing geldende koninklijk besluit van 14 januari 2022 werd Georgië aangewezen als veilig land van herkomst. Echter, in het koninklijk besluit van 12 mei 2024 tot uitvoering van

het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, werd Georgië niet meer opgenomen in de lijst van veilige landen.

Aldus bestaat de wettelijke grondslag van de bestreden beslissing niet meer.

3. Dit gegeven op zich volstaat niet om over te gaan tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Inzake beroepen tegen de beslissing van de commissaris-generaal beschikt de Raad immers over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Doordat Georgië niet meer in het koninklijk besluit van 12 mei 2024 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst wordt vermeld, moet de Raad nagaan of verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. In casu lijkt het rechtsplegingsdossier voldoende gegevens te bevatten om tot zulke beoordeling over te gaan, met inachtneming van de rechten van verdediging.

4. Bijzondere procedurele noden

4.1. Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: “De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”

4.2. Verzoeker meent dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn kwetsbaar profiel en herhaalt dat hij kampt met een zware depressie waarvoor hij in 2014 in Duitsland in een psychiatrische instelling werd behandeld.

Verzoeker kan in zijn betoog niet zonder meer worden gevolgd. In de bestreden beslissing wordt er vooreerst terecht op gewezen dat hij geen enkel bewijs aanbrengt van zijn psychologische problemen. De bewering in het verzoekschrift dat hij er niet in slaagt om toegang te krijgen tot een psycholoog, neemt niet weg dat hij hier geen psychologische attesten kan voorleggen. Verzoeker is overigens reeds sinds 23 juni 2022 in België. Dat hij bij het indienen van zijn beroepsverzoekschrift op 29 maart 2023 nog steeds geen medische deskundige heeft kunnen raadplegen, is weinig aannemelijk. Los daarvan, liggen er heden nog steeds geen medische attesten voor die getuigen van zijn beweerde psychologische problemen.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker, in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, de mogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit zijn eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Verzoeker maakte echter op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) geen dergelijke noden kenbaar (AD CGVS, vragenlijst “bijzondere procedure noden” DVZ). Hij heeft op geen enkel moment aangegeven dat hij omwille van zijn voorgehouden psychologische toestand niet in de staat zou zijn om deel te nemen aan de thans gevoerde procedure, noch om enige andere reden. Verzoeker gaf bij aanvang van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS op 13 februari 2023, bijgestaan door zijn advocaat en een tolk, evenmin een opmerking waaruit bijzondere procedurele noden kunnen blijken.

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt verder dat het gehoor op normale wijze is verlopen en dat hieruit geen noemenswaardige problemen kunnen worden afgeleid. Verzoeker was immers in staat om zijn vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Hij kon eveneens omstandige en precieze verklaringen en beschrijvingen geven. Naar oordeel van de Raad kunnen er geen vaststellingen worden gemaakt die (de kwaliteit van) het gehoor zouden kunnen hebben bemoeilijkt. Evenmin zijn er indicaties die erop wijzen dat de betrouwbaarheid van de gespreksinhoud in het gedrang kwam. Er is verder

geen objectief gegeven voorhanden dat de beweerde psychologische problemen van verzoeker hem verhinderd zouden hebben zijn asielrelaas volledig en juist te vertellen. Hij duidt evenmin nader op welke punten dit zijn verklaringen zou hebben beïnvloed, noch op welke wijze dit zou zijn gebeurd. Er is dan ook geen indicatie dat het gehoor anders zou zijn verlopen indien hij op een andere manier zou zijn gehoord.

5. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoeker verklaart dat hij Georgië heeft verlaten om twee redenen. De eerste reden is omdat hij doodsb bedreigingen kreeg van de ex-man van zijn toenmalige vriendin. Daarnaast heeft hij ook een aantal conflicten gehad waarbij hij 'gay' werd genoemd terwijl hij geen homo is of waarbij met hem werd gelachen omdat hij ooit een relatie had gehad met een vrouw die een getuige van Jehova was.

5.2. Vooreerst moet worden bemerkt dat de conflicten die verzoeker heeft gehad waarbij hij 'gay' werd genoemd of waarbij met hem werd gelachen omdat hij ooit een relatie had gehad met een vrouw die een getuige van Jehova was, naar aard, intensiteit en draagwijdte onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging of als ernstige schade te worden beschouwd.

Verzoeker had immers één keer een fysiek conflict waarbij hij in elkaar werd geslagen en zijn jas werd verscheurd. Andere conflicten waren louter verbaal en beperkt in aantal (NPO, p. 6). Hij gaf bovendien aan dat de personen die verantwoordelijk waren voor die conflicten het achteraf hebben goedge maakt en zich op het einde ook hebben geëxcuseerd (NPO, p. 9). Deze elementen volstaan aldus niet om te spreken van een ernstige bedreiging van verzoekers vrijheid, leven of fysieke integriteit.

5.3. De Raad onderstreept verder dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een verzoeker om internationale bescherming moet immers aannemelijk maken dat hij alle redelijk van hem te verwachten nationale beschermingsmogelijkheden heeft uitgeput, waarin verzoeker in casu niet slaagt.

Uit de recente COI Focus "Georgië – Algemene situatie" van 11 december 2023, aangeleverd door de verwerende partij, blijkt vooreerst dat Georgië beschikt over een goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken. Iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden, heeft de mogelijkheid om zich tot deze rechtsorganen te wenden alsook tot de Public Defender, die bevoegd is om (beschuldigingen van) mensenrechtenschendingen en discriminatie te onderzoeken. Door middel van Legal Aid Service voorziet de overheid in gratis juridisch advies voor elke Georgische burger. Kwetsbare personen kunnen tevens beroep doen op deze dienst voor gratis rechtsbijstand en vertegenwoordiging voor de rechtbank. Daarnaast is er een breed scala aan ngo's, waaronder GYLA, Human Rights Center en Rights Georgia, die de situatie op vlak van mensenrechten nauw opvolgen en tot wie de burger zich eveneens kan richten voor bijstand. Het rechtssysteem in Georgië is in transitie. Sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 is heel wat vooruitgang geboekt op het vlak van het bieden van effectieve bescherming. Verschillende structurele initiatieven zijn reeds genomen en hebben in de praktijk gezorgd voor een grotere onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. Niettemin er de laatste jaren sprake is van een stagnatie of zelfs achteruitgang op bepaalde vlakken, kan in het algemeen nog steeds gesteld worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is. Uit de beschikbare COI blijkt dat een dergelijk gebrek aan bescherming voornamelijk voorkomt in high-profile zaken, waarbij hooggeplaatste opposanten van het huidige regime of hooggeplaatste figuren uit het vorige regime gerechtelijk vervolgd worden. Dergelijke zaken worden doorgaans gemonitord door de Public Defender en door lokale en internationale organisaties, zodat redelijkerwijze verwacht kan worden dat er voldoende bewijzen voorhanden zijn om deze tekortkomingen te staven. Uit de informatie die voorhanden is, blijkt bovendien geenszins dat er sprake zou zijn van een gedifferentieerde behandeling van kritisch denkenden door de ordediensten wanneer zij bescherming van de autoriteiten inroepen in het kader van gemeenrechtelijke feiten of een interpersoonlijk conflict.

Uit voormelde COI Focus blijkt dat er in Georgië redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade zijn getroffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Door in het verzoekschrift te verwijzen naar de COI Focus van 24 februari 2022 betreffende de algemene situatie in Georgië en hierbij de aanwezige corruptie aan de kaak te stellen, slaagt verzoeker er niet in hier een ander licht op te werpen. Het betoog van verzoeker is dan ook niet van aard om te doen besluiten dat de appreciatie van de situatie in Georgië zoals hiervoor beschreven niet langer correct of redelijk zou zijn. De Raad stipt hierbij nog aan dat bescherming die de nationale overheid biedt, doeltreffend moet zijn, maar niet absoluut. De overheid dient niet bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen worden genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400).

Er kan worden besloten dat de Georgische autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het algemeen aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming kunnen bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Het komt bijgevolg aan verzoeker zelf toe om in zijn individuele, specifieke situatie aannemelijk te maken dat hij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in zijn individuele omstandigheid gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van hem niet kan worden verwacht dat hij zich (opnieuw) tot de Georgische overheden wendt om bescherming te vragen. Verzoeker slaagt hierin evenwel niet. Hij toont immers niet aan dat in zijn individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, noch dat niet redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij zich wendt tot de Georgische overheid voor bescherming.

Zo heeft verzoeker nooit een klacht ingediend tegen de personen die verantwoordelijk waren voor de eenmalige fysieke aanval en de verbale aanvallen op zijn persoon (NPO, p. 9).

Ook voor zijn problemen met de ex-man van zijn ex-partner heeft verzoeker nooit een poging ondernomen om de bescherming van de bevoegde Georgische autoriteiten in te roepen. Dit uit vrees om beledigd te worden en uit wantrouwen (NPO, p. 8-9). Angst om een klacht in te dienen omdat hij beledigd zou kunnen worden, biedt echter geen verschoning voor zijn nalaten. De Raad herinnert eraan dat de bedoeling van het indienen van een klacht erin bestaat bescherming te verkrijgen tegen de belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. De bewering dat de politie dikwijls samenwerkt met criminelen is daarnaast niet meer dan een blote bewering waarvoor hij geen bewijzen aanbrengt. Het algemene betoog van verzoeker berust hoe dan ook niet op ernstige persoonlijke pogingen om nationale bescherming vanwege de Georgische autoriteiten te (trachten te) bekomen en hij maakt niet aannemelijk alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput. Verzoeker deed overigens ook nooit een beroep op een advocaat om te zien wat de mogelijkheden zijn in zijn situatie (NPO, p. 8-9).

De opmerking van verzoekers advocaat bij afloop van het persoonlijk onderhoud en in voorliggend verzoekschrift, met name dat verzoekers psychologische toestand een impact heeft gehad op zijn mogelijkheid om bescherming te zoeken, kan niet overtuigen. Verzoeker haalde dat immers zelf in zijn verklaringen helemaal niet aan als een reden waarom hij niet naar de Georgische autoriteiten kon stappen. Verder herinnert de Raad eraan dat verzoeker ook helemaal geen bewijzen heeft aangebracht van zijn beweerde psychologische problemen (NPO, p. 10-11).

Uit niets blijkt derhalve en verzoeker maakt niet in concreto aannemelijk dat de Georgische autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om hem met betrekking tot de hem verklaarde problemen hulp en/of bescherming te bieden. Verzoeker toont derhalve niet aan dat het hem met betrekking tot de door hem ingeroepen problematiek aan nationale bescherming ontbreekt. Hij toont aldus niet aan dat in zijn geval geen doeltreffende niet-tijdelijke bescherming vanwege de overheid in Georgië beschikbaar zou zijn, noch dat hij daartoe geen toegang zou hebben en hij slaagt er dan ook niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat de Georgische autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die hij voorhoudt te vrezen.

5.4. De door verzoeker voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk doen aan voorgaande overwegingen.

Zijn paspoort, identiteitskaart en rijbewijs hebben betrekking op zijn persoonsgegevens, die in casu niet in twijfel worden getrokken. Hetzelfde geldt voor zijn Georgische arbeidscontract dat louter een indicatie is voor zijn werkzaamheden voor de Radisson Blu Iveria Hotel in Tbilisi. Deze elementen houden verder geen verband met verzoekers vluchtrelaas.

Het bericht met een doodsb bedreiging dat verstuurd werd via Messenger en volgens verzoekers verklaringen afkomstig is van de ex-man met zijn ex-partner, geniet slechts heel beperkte bewijswaarde aangezien dergelijke berichten door iedereen eenvoudig kunnen worden aangemaakt zodat de herkomst ervan niet kan worden nagegaan. Los daarvan wijzigt dit bericht niets aan de bevinding dat verzoeker niet aantoonde geen of onvoldoende beroep te kunnen doen op bescherming door de in Georgië aanwezige autoriteiten en dat deze niet bij machte of niet willig zouden zijn om hem hulp en/of bescherming te bieden.

5.5. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad noch in het administratief of rechtsplegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormelde rechtsgrond zou kunnen verantwoorden. Verzoeker brengt zelf geen gegevens in dit verband aan.

6. Wat betreft de artikelen 2 en 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, hetgeen inhoudt dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden onderzocht in zoverre ze inhoudelijk overeenstemmen met voormelde wetsartikelen. Verder doet de Raad in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een terugkeerbeslissing of verwijdering. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM niet aan de orde.

7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen lijkt het dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Het lijkt erop dat verzoeker evenmin aantoont dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar dat hij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe verzoeker de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 28 augustus 2024 staat het volgende vermeld:

“De wnd. voorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen. De wnd. voorzitter stelt de afwezigheid van de verwerende partij vast.

De verzoekende partij verwijst naar de geschriften in haar vraag tot horen; zij benadrukt dat Georgië ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing nog niet geschrapt was van de lijst met veilige landen maar dat dit inmiddels wel het geval is; de verzoekende partij stelt dat de Raad ondanks de behandeling in volle rechtsmacht geen onderzoeksbevoegdheid heeft waardoor een heronderzoek door het cgvs noodzakelijk is; de verzoekende partij meent dat zij een aanleg verliest omdat de Raad dit onderzoek zelf gedaan heeft. De verzoekende partij verwijst ook nog naar een arrest van de Raad, namelijk A303149 van 13 maart 2024.”

5. De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker op 9 juli 2024 een vraag tot horen heeft ingediend met een schriftelijke toelichting.

De Raad benadrukt dat een vraag tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet uitsluitend tot doel heeft mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. Het gaat er enkel om dat de betrokkene die daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092).

Dit verzoek mag zodoende niet worden beschouwd als een bijkomende memorie. In voormelde vraag tot horen verzoekt verzoeker niet slechts om te worden gehoord, maar geeft hij eveneens een verdere toelichting. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde toelichting geen rekening worden gehouden.

6. Verzoeker brengt ter terechtzitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de gronden van de beschikking van 25 juni 2024.

6.1. Dat Georgië niet meer op de recentste bij koninklijk besluit vastgelegde lijst van veilige landen van herkomst staat, is correct, doch is allerminst nieuw. Dit kwam reeds aan bod en werd al uitgebreid besproken. Het wordt namelijk duidelijk en uitgebreid uiteengezet in de beschikking, meer bepaald in punt 2 en 3, waarbij wordt opgemerkt:

“2. Bij het ten tijde van de bestreden beslissing geldende koninklijk besluit van 14 januari 2022 werd Georgië aangewezen als veilig land van herkomst. Echter, in het koninklijk besluit van 12 mei 2024 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, werd Georgië niet meer opgenomen in de lijst van veilige landen.

Aldus bestaat de wettelijke grondslag van de bestreden beslissing niet meer.

3. Dit gegeven op zich volstaat niet om over te gaan tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Inzake beroepen tegen de beslissing van de commissaris-generaal beschikt de Raad immers over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Doordat Georgië niet meer in het koninklijk besluit van 12 mei 2024 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst wordt vermeld, moet de Raad nagaan of verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. In casu lijkt het rechtsplegingsdossier voldoende gegevens te bevatten om tot zulke beoordeling over te gaan, met inachtneming van de rechten van verdediging.”

6.2. Dat verzoeker het niet eens is met het (hoger) in punt 3 van de beschikking gestelde, waarbij de Raad aangeeft dat hij over de bevoegdheid beschikt en het rechtsplegingsdossier voldoende gegevens bevat om de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming te beoordelen zoals gebeurde, is niet van aard anders te doen oordelen.

De Raad herhaalt dat hij inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt, hetgeen wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van

een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van richtlijn 2013/32/EU.

Krachtens de devolutieve werking van het beroep neemt de Raad kennis van de zaak in zijn geheel. Dat de Raad over geen eigen onderzoeksbevoegdheid beschikt, houdt slechts in dat hij zich uitsluitend vermag te steunen op het rechtsplegingsdossier, dit zijn de processtukken met in beginsel het administratief dossier en in voorkomend geval de nieuwe gegevens die de partijen met toepassing van artikel 39/76, § 1 van de vreemdelingenwet hebben meegedeeld (RvS 28 mei 2021, nr. 250.724).

De Raad is bij de behandeling van die beroepen niet gebonden door de vaststellingen of de motieven uit de bij hem aangevochten beslissing(en), noch door de standpunten van de partijen. Hij mag zich een eigen appreciatie vormen van de voorliggende stukken en tot een andere kwalificatie komen dan de commissaris-generaal, voor zover daarbij het recht van verdediging, waarvan het recht op tegenspraak deel uitmaakt, wordt gerespecteerd, zoals hier het geval is.

Zoals in de beschikking wordt aangegeven, bevat het rechtsplegingsdossier (wel degelijk) voldoende gegevens om te oordelen of verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, en dit met inachtneming van de rechten van verdediging.

In zoverre verzoeker het tegendeel voorhoudt, laat hij geheel na dit aan te tonen. Zo licht hij bv. niet toe welke gegevens *in casu* zouden ontbreken om zijn verklaarde nood aan internationale bescherming te beoordelen.

De Raad wijst er nog op dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Verzoekers verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd. Aangezien er voldoende gegevens voorhanden zijn in het rechtsplegingsdossier om verzoekers beschermingsverzoek te beoordelen -hij laat na het tegendeel aan te tonen-, is een nieuw onderzoek door het CGVS niet nodig. Verzoeker kan hierin dan ook niet worden gevolgd.

Aangezien verzoeker een beroep kon instellen bij de Raad en alle dienstig geachte inlichtingen kon aanbrengen, kan hij ook niet worden gevolgd waar hij lijkt te willen stellen dat hij niet over een effectief rechtsmiddel kan beschikken. Verzoeker beschikt met onderhavige procedure over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 13 van het EVRM.

De verwijzing ter zitting naar arrest nr. 303 149 van de Raad van 13 maart 2024 is niet dienstig, aangezien rechterlijke beslissingen geen precedentenwerking hebben.

6.3. Verzoeker beperkt zich voor het overige tot de algemene opmerking dat Georgië niet meer voorkomt op de lijst met veilige landen, zonder dat hij echter ook maar enigszins concreet en inhoudelijk ingaat op de gronden van de beschikking en de hierin gedane beoordeling door de Raad van zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming. Hierbij wordt onder meer vastgesteld dat verzoekers relaas onvoldoende zwaarwichtig is en dat van hem kan worden verwacht dat hij eerst de nationale beschermingsmogelijkheden uitput, vooraleer internationale bescherming aan te vragen. Hij gaat hier niet in het minst, laat staan concreet op in en werpt dan ook geen licht op die concrete vaststellingen. Bij gebrek aan enige concrete en dienstige repliek blijven die vaststellingen onverminderd overeind.

7. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking opgenomen gronden. Ingevolge het geheel van de vaststellingen wordt verzoeker niet erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Evenmin toont hij aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend vierentwintig door:

A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET